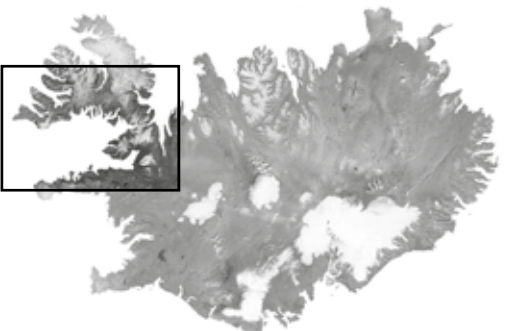

SÁGA O GÍSLIM

Toto vyprávění se začíná v době, kdy v Norsku vládl král Hákon, Aðalsteinův schovanec.¹ A bylo to na sklonku jeho života. Tehdy žil muž jménem Þorkel, zvaný Skerauki. Bydlel v Súrnadalú a měl hodnost her-siho.² Se svou ženou Ísgerðou měl tři syny. První se jmenoval Ari, druhý Gísli a třetí Þorbjörn. Ten z nich byl nejmladší. A všichni vyrůstali doma.

Jiný muž se jmenoval Ísi. Ten žil ve fjordu jménem Fibuli v Nord-møerském kraji. Jeho žena se jmenovala Ingigerð a dcera Ingibjörg. O ni se ucházel Þorkelův syn Ari a dostal ji za ženu a vyženil s ní veliké věno. K jejímu věnu patřil i otrok Kol.

Tehdy žil také muž jménem Björn Bledý. Byl to berserk.³ Potloukal se krajem a lidi, kteří mu nechtěli být po vůli, vyzýval na souboj. Jednou v zimě přišel také k Þorkelovi do Súrnadalú. Tehdy již spravoval statek Þorkelův syn Ari. Björn dal Arimu na vybranou: buď aby se s ním bil na ostrově Stokkahólmu v Súrnadalú, anebo aby mu přenechal svou ženu. Ari se hned rozhodl, že s ním půjde raději na souboj, než aby potom žil i se svou ženou v hanbě.

Souboj se měl konat za tři dny. Určený čas nadešel, Ari s Björnem se bili a souboj skončil tak, že Ari padl a ztratil život. Björn si myslel, že si nyní vydobyl zemi i ženu. Gísli však pravil, že i on pozbude raději život, než aby dopustil takové násilí, a hned se chystal na souboj s Björnem.

¹ Norský král, vládl v letech 935–61. Vyrůstal u anglického krále Æþelstana, odtud jeho příjímí.

² Hersi: titul náčelníka, vládce v některém kraji.

³ Berserkové: válečníci upadající v boji do extáze, při níž byli naplněni nadlidskou silou a necítili bolest.

Tu k němu pravila Ingibjörg: „Nevdala jsem se za Ariho proto, že bych si nebyla raději vzala tebe. Můj otrok Kol má meč jménem Grásíða. Požádej ho, aby ti jej půjčil, protože ta zbraň má takovou moc, že přináší vítězství v boji každému, kdo jej má v ruce.“

Gísli požádal otroka o meč, ale ten jej půjčil jen velmi nerad. Gísli se potom připravil na souboj, a tentokrát skončil souboj tak, že padl Björn. Gísli byl velmi hrdý na toto vítězství a říká se, že pak požádal Ingibjörgu o ruku, protože nechtěl, aby rod ztratil tak dobrou ženu. Po svatbě se ujal statku a stal se z něho znamenitý muž. Brzo potom zemřel jeho otec a Gísli zdědil také po něm všechnen majetek. Všechny, kteří byli v Björnově družině, dal Gísli popraviti.

Otrok žádal zpět svůj meč, ale Gísli mu ho nechtěl vrátit a nabízel mu za něj peníze. Otrok stále trval na svém, ale meč nedostal. S tím byl málo spokojen a napadl Gísliho a zasadil mu těžkou ránu. Gísli pak udeřil otroka Grásíðou do hlavy tak prudce, že se meč zlomil, ale otrokovi roztránil lebku a oba dva přišli o život.

2

Potom se ujal Þorbjörn všeho majetku, který patřil jeho otci a oběma bratrům, a hospodařil na statku v Stokkách v Súrnadal. Þorbjörn se ucházel o ruku Þóry, dcery Rauða z ostrova Friðarey, a dostal ji za ženu. Jejich manželství bylo šťastné a netrvalo dlouho a narodily se jim děti. Dcera Þórdís byla z nich nejstarší. Ze synů byl nejstarší Þorkel, druhý byl Gísli a nejmladší Ari. Všichni vyrůstali doma a nikdo z mužů stejného věku se jim v tomto kraji nemohl rovnat. Ari byl později na vychování u svého strýce z matčiny strany Styrkára, kdežto Þorkel a Gísli zůstali oba doma.

V Súrnadal žil též muž jménem Bárð. Byl to mladý člověk, který se teprve nedávno ujal dědictví po svém otci. Také Kolbjörn, který žil na statku Hella v Súrnadal, byl mladý muž, který nedávno podědil statek po otci. O Bárðovi si lidé šeptali, že chodí za Þórdísou, Þorbjörnovou dcerou. Þórdís byla hezká a tuze chytrá dívka. Þorbjörn nebyl zrovna nadšen jejich schůzkami a pravil, že by to neskončilo dobře, kdyby byl doma Ari. Bárð však mínil, že bezvýznamná jsou slova bezmocného – „a budu za ní chodit, jako jsem chodil dřív.“

S Þorkelem žil Bárð v přátelství a Þorkel Bárðovi nadřžoval, kdežto Gíslimu byly Bárðovy schůzky se sestrou proti mysli stejně jako otci. Vypravuje se, že jednou jel Gísli spolu s Bárðem a Þorkelem na Bárðův dvůr Granaskeið. A když byli v polovině cesty a když se toho nejmíň kdo nadál, zasadil Gísli Bárðovi smrtelnou ránu. Þorkel se velmi rozzlobil a vyčítal Gíslimu, že se dopustil špatného činu, ale Gísli mu odpověděl, aby se uklidnil – „a vyměňme si meče a vezmi si ten, který líp seká,“ dodal jakoby žertem.

Þorkel se uklidnil a posadil se k mrtvému Bárðovi, kdežto Gísli jel domů a vyprávěl otci, co se stalo. Otec byl spokojen. Poměr mezi bratry však velmi ochladl. Þorkel výměnu zbraní nepřijal a nechtěl už zůstat doma.

Odjel na ostrov Saxa ke Skeggimu Soubojníkovi, který byl blízkým příbuzným Bárða, a popouzel ho k tomu, aby svého příbuzného pomstil a aby se ucházel o Þórdísu.

Vypravili se tedy do Stokk a bylo jich dohromady dvacet. Když přijeli na statek, pravil Skeggi Þorbjörnovi, že by se rád stal jeho příbuzným – „neboť chci tvou dceru Þórdísu za ženu.“

Þorbjörn však za něho dceru provdat nechtěl. Říkalo se také, že Þórdís má poměr s Kolbjörnem. Skeggimu se zdálo, že za zamítavou odpověď může Kolbjörn, a hned ho vyhledal a vyzval ho k souboji na ostrově Saxa. Kolbjörn slíbil, že se dostaví. Pravil, že by nebyl hoden Þórdísy, kdyby neměl odvalu bít se se Skeggim.

Þorkel a Skeggi odjeli domů na ostrov a s dvaadvaceti muži tam čekali na souboj. A když uplynuly tři dni, vypravil se Gísli ke Kolbjörnovi, aby se ho zeptal, je-li připraven se bít. Kolbjörn pravil, zda je nutné, aby se bil, chce-li dostat Þórdísu za ženu.

„Tak by ses neměl ptát,“ odpověděl Gísli.

„Myslím, že se se Skeggim o Þórdís nebudu bít,“ řekl Kolbjörn.

Tu ho nazval Gísli největším lumpem pod sluncem – „a ať ti to je k hanbě, já se půjdu bít místo tebe.“

Gísli se pak vypravil ještě s jedenácti muži na ostrov Saxa. Skeggi se dostavil na místo první, přednesl zákonná ustanovení o souboji a vymezil hranice pro Kolbjörna, avšak když viděl, že nepřišel ani Kolbjörn, ani nikdo jiný místo něho, řekl Refovi, který zastával na jeho dvorci řemeslné práce, aby vyrobil postavy Gísliho a Kolbjörna – „a postav je pěkně za sebou, ať je jim tato potupa na věčnou hanbu.“

Gísli, který právě přijížděl lesem, uslyšel jeho slova a pravil: „Tvoji lidé budou mít nutnější práci. A zde můžeš vidět muže, který se s tebou nebojí utkat.“

Odešli potom na místo souboje a bojovali spolu a každý držel před sebou sám svůj štít. Skeggi měl meč jménem Gunnlogi, Plamen boje, a tím sekl po Gíslim, až to zazvonilo. Tu pronesl Skeggi verše:

Gunnlogi zvoní k zábavě ostrova.

Gísli udeřil proti němu sečným kopím a usekl mu hrot štítu a nohu a pravil:

Zbraní řal jsem, Skeggiho zasáhl.

Skeggi se vykoupil ze souboje a po celý život chodil s dřevěnou nohou. Þorkel pak odjel se svým bratrem domů a oba byli od té doby dobrými přáteli. Po souboji se Skeggim Gísliho vážnost velmi vzrostla.

3

Byli dva bratři, synové Skeggiho z ostrova Saxa. Jeden se jmenoval Einar a druhý Árni. Oba žili na dvorci Flyðrunesu severně od Þrándheimu. Na podzim a příštího jara si opatřili družinu a vypravili se do Súrnadalů ke Kolbjørnovi a dali mu na vybranou: buď aby jel s nimi a zúčastnil se upálení Þorbjørna a jeho synů, anebo aby volil smrt. Kolbjørn odpověděl, že raději pojede s nimi. Vyjeli pak v počtu šedesáti mužů, a když za noci přijeli do Stokku, zapálili domy.

Þorbjørn a jeho synové i Þórdís byli v jedné světnici a všichni spali. Ve světnici byly dva sudy syrovátky. Gísli s otcem a bratrem uchopili dvě kozí kůže, namočili je do syrovátky, aby se bránili proti ohni, a třikrát je skutečně uhasili. Poté prolomili zeď a deseti lidem se podařilo utéct. Chránění kouřem dosáhli skály a unikli štěkotu psů, ale dvanáct lidí uvnitř uhořelo. Bratři Einar a Árni však mysleli, že uhořeli všichni.

Gísli a jeho lidé neustali v cestě, až přišli ke Stykárvi na jeho statek Friðarey, kde si opatřili družinu čtyřiceti mužů a s ní přepadli Kolbjørna

a upálili ho v domě spolu s jedenácti lidmi. Potom prodali své pozemky a koupili si loď. Bylo jich na palubě dohromady šedesát. Vydali se na moře se vším svým majetkem a připluli k Æsundským ostrovům a zakotvili tam. Čtyřicet pak se jich odtud vypravilo na dvou člunech na sever na Flyðrunes. Skeggiho synové právě vyjeli ještě se sedmi muži, aby vybrali nájemné za pronajaté pozemky. Gísli a jeho lidé se obrátili proti nim a všechny je zabili. Gísli zabil tři muže a Þorkel dva. Potom se odebrali na dvorec a odnesli si odtud velkou kořist. Skeggi Soubojník tehdy dlel u svých synů a Gísli mu setnul hlavu.

4

Potom odjeli k lodi a odrazili od břehu a byli na moři přes čtyři měsíce. Nakonec přistáli na západě Islandu, na jižním břehu Dýrova fjordu při ústí řeky v Haukadalu, Jestřábím údolí.

Nyní se však musíme zmínit o dvou mužích, kteří bydleli každý na jiném břehu tohoto fjordu a oba se jmenovali Þorkel. Jeden žil na statku v Saurách v Keldudalu na jižním břehu. To byl Þorkel Eiríksson. Druhý žil na severním břehu na statku Alviðre. Říkali mu Þorkel Boháč.

Þorkel Eiríksson byl první z předních mužů, kteří přišli k lodi, a vyhledal Þorbjørna Súru, Syrovátku. Takové měl Þorbjørn příjmi od té doby, co si zachránil syrovátkou život před uhořením. Všechna země na obou březích byla tehdy ještě volná a Þorbjørn si nyní zakoupil zemi na jižním břehu v Sæbólů v Haukadalu. Gísli tam postavil statek a od té doby tam žili.

V Arnarfjordu, v jeho nejzazší části, žil muž jménem Bjartmar. Jeho žena Þuríð byla dcerou Hrafna z Ketilseyru v Dýrově fjordu a Hrafn byl synem právě tohoto Dýry, který zabral fjord. Bjartmar měl s Þuríðou čtyři děti: dceru Hildu, která byla nejstarší, a syny Helgiho, Sigurða a Vestgeira. V té době přebýval u Bjartmara Nor Véstein, který přijel na Island v době záboru a usadil se tam. Véstein se oženil s Bjartmarovou dcerou Hildou a netrvalo dlouho a narodily se jim dvě děti, dcera Auð a syn Véstein. Nor Véstein byl synem Végeira a bratrem Vébjørna Reka ze Sognfjordu. Bjartmarovým otcem byl Án Rudoplášť, bratr Šíporého Odda a syn Gríma Loðinkinniho, jenž byl synem Ketila Høenga a vnukem Hallbjørna Púltrolla. Matka Ána Rudopláště byla Helga, dcera

Ána Lučištníka. Vésteinův syn Véstein se stal znamenitým námořníkem a kupcem. V době tohoto vyprávění bydlel na dvorci pod Hřebčí horou u Qnundova fjordu. Jeho žena se jmenovala Gunnhild a s ní měl Véstein syny Berga a Helgiho.

Nyní se musíme vrátit na statek Sæból, kde zemřel Þorbjörn Súr i jeho žena Þóra. Statek po nich převzal Gísli a jeho bratr Þorkel. Þorbjörn a Þóra byli pochováni do mohyly.

5

Na dvorci Kvígandafellu v Tálknově fjordu žil muž jménem Þorbjörn Selagnúp. Jeho žena se jmenovala Þórdís a dcera Ásgerð. O její ruku se ucházel Þorkel Súrsson a dostal ji za ženu. Jeho bratr Gísli se oženil s Vésteinovou sestrou Auðou. Oba bratři bydleli spolu v Haukadalu.

Jednou na jaře jel Þorkel Boháč Þórðarson na jih na Þórsneský sněm. Spolu s ním jeli na sněm Súrovi synové Þorkel a Gísli. Na Þórsnesu tehdy bydlel Þorstein Treskožrout, syn Þórólfa Mostrarskegga. Þorstein měl za ženu Þóru, dceru Óláfa Þorsteinssona. Jejich děti byly Þórdís, Þorgrím a Þork Tlustý.

Když na sněmu Þorkel Boháč vyřídil své záležitosti, pozval ho Þorstein spolu se Súrovými syny k sobě a při rozloučení jim dal znamenité dary. Oni pak pozvali k sobě na příští jarní sněm v západním kraji Þorsteinovy syny. Potom odjeli domů. Příštího jara přijeli Þorsteinovi synové s desetičlennou družinou na sněm ve Valseyru, kde se setkali se Súrovými syny. Ti je pozvali po sněmu k sobě, ale oni pravili, že musí nejdříve navštívit Þorkela Boháče. Potom však přijeli do Sæbólu, kde byli skvěle pohoštěni.

Þorgrímovi se velmi líbila Gísliho a Þorkelova sestra. Požádal o její ruku a byla mu zasnoubena a hned se slavila svatba. Věnem dostala Þórdís statek Sæból, a tak se Þorgrím odstěhoval na západ. Þork zůstal na Þórsnesu a s ním i synové jeho sestry Saka-Stein a Þórodd.

Þorgrím tedy hospodařil v Sæbólu a Súrovi synové se odstěhovali do Hólu, kde si postavili velký dvorec. Statky v Hólu a v Sæbólu spolu sousedily. Tak tam tedy žili v sousedství a velmi se spolu přátelili. Þorgrím byl goði, krajový předák, a bratři v něm měli velkou oporu.

Jednou na jaře jeli na sněm v počtu čtyřiceti mužů a všichni byli v barevných šatech. Jel s nimi i Gísliho švagr Véstein a všichni lidé ze Súrnadalů.

6

Byl muž jménem Gest, Oddleifův syn. Ten také přijel na sněm a bydlel ve stanu Þorkela Boháče. Stalo se, že Haukdalští seděli a popíjeli, když ostatní byli u soudu při projednávání pří. Tu vstoupil do stanu nějaký muž jménem Arnór, veliká huba, a pravil: „Vy Haukdalští jste mi podivní lidé. Nemyslíte na nic než na pití a nejdete k soudu, ani když se projednávají záležitosti vašich lidí. Všem se to zdá divné, ačkoli já jediný to říkám nahlas.“

„Pojďme tedy k soudu,“ pravil Gísli, „možná že opravdu i jiní tak mluví.“

Šli tedy k soudu. Þorgrím se zeptal, potřebuje-li někdo jejich pomoc – „a dokud budeme živi, poskytneme svou podporu každému, komu jsme ji slíbili,“ pravil.

„Zatím se zde projednávají jen bezvýznamné věci,“ řekl Þorkel Boháč, „ale řekneme vám, jakmile budeme vaši pomoc potřebovat.“

A nyní začali lidé mluvit o tom, jak skvělou mají družinu a jak důrazná je jejich řeč.

Þorkel však pravil ke Gestovi: „Jak dlouho myslíš bude ještě trvat domýšlivost a pýcha Haukdalských?“

„Ode dneška za tři roky nebudou již všichni tak jednotní, jako jsou dnes,“ odpověděl Gest.

Arnór byl svědkem této rozmluvy a běžel hned do stanu Haukdalských a vyprávěl jim, co slyšel.

„Možná zde Gest pronesl něco, co už řekli i jiní,“ pravil Gísli, „ale hledme, aby se to proroctví nevyplnilo. Myslím, že by bylo nejlépe, kdybychom upevnili naše přátelství pevnějšími pouty než dosud, a přisahejme si všichni čtyři pobratimství.“

Všem se zdála tato rada dobrá. Šli pak na konec ostrohu, kde vyřízli ze země pás drnu a vyzdvihli jej v oblouk, jehož oba konce tkvěly v zemi, a uprostřed byl pás podepřen vykládaným kopím, tak vysokým, že na

hřeb v jeho hrotu mohl dosáhnout dospělý muž rukou. Všichni čtyři – Þorgrím, Gísli, Þorkel a Véstein – tudy měli projít. Všichni se řízli do ruky a nechali svou krev stékat dolů, aby se smísila a vsákla do země odkryté pod pásem drnu. Krev i hlínu pak smísili. Nato poklekli a přísahali, že každý se bude mstít za toho druhého jako za vlastního bratra, a za svědky jmenovali všechny bohy. Ale když si podávali ruce, řekl Þorgrím: „Učiním dost velký závazek, vejdu-li v pobratimství se svými švagry Þorkelem a Gíslim. Nic mne však nenutí k takovému závazku s Vésteinem,“ a stáhl rychle svou ruku zpět.

„Pak ostatní mohou učinit stejně,“ řekl Gísli a stáhl také svou ruku, „a nezavážu se pobratimstvím s mužem, který se nechce stát pobratimem mého švagra Vésteina.“

Tato příhoda se nezdála lidem bezvýznamná. Gísli pak pravil k Þorkelovi, svému bratru: „Nyní se stalo, jak jsem tušil. A všechno, co jsme udělali, je k ničemu. Myslím ovšem, že zde zasáhl osud.“

Potom odjeli lidé ze sněmu.

7

V létě se přihodilo, že připlula do Dýrova fjordu loď, která patřila dvěma bratrům, Þórimu a Þórarinovi z Víku v Norsku. Þorgrím jel k lodi a koupil čtyři sta klád dřeva a zaplatil část ceny hned, ostatní zůstal dlužen. Kupci pak v ústí řeky Sandaá vytáhli loď na břeh a u okolních sedláků si zajistili pobyt.

V Eyru v Skutilsfjordu žil muž jménem Odd Ørlygsson. U něho se ubytovali majitelé lodi. Þorgrím poslal svého syna Þórodda, aby prohlédl a spočítal klády, protože je chtěl hned odvézt domů. Þórodd jel k lodi, ale když prohlížel klády, zdálo se mu, že dřevo je horší, než jak o něm vyprávěl Þorgrím. Vyčetl to Norům, ale ti to nesnesli, napadli ho a zabili. Po tomto činu odjeli od lodi na druhý břeh Dýrova fjordu, kde si opatřili koně, a zamířili k svým příbytkům. Jeli celý den a celou noc, až přijeli do údolí, které se táhne od Skutilsfjordu dovnitř země. Tam posnídali a ulehli k spánku.

Zatím se Þorgrím dověděl, co se stalo, a hned se vypravil z domu, dal se převézt přes fjord a sám bez doprovodu se pustil za kupci. Zastihl je, když ještě spali. Strčil ratištěm kopí do Þórarina a probudil ho. Ten

vyskočil a sáhl po meči, neboť poznal Þorgríma. Þorgrím ho však bodl kopím a zabil ho. Vtom se probudil Þóri a chtěl pomstít svého druhá, ale Þorgrím ho ihned proklál kopím. Tomu místu se říká nyní Údolí snídání nebo také Pád Norů.

Potom se vrátil Þorgrím domů a svým činem si získal velikou vážnost. Přes zimu žil v klidu na svém dvorci, ale na jaře připravil spolu se švagrem Þorkelem loď těch dvou Norů k plavbě. Oba Norové bývali v Norsku velkými rváči a měli tam mnoho nepřátel. Nyní tedy připravil Þorgrím s Þorkelem jejich loď k plavbě a oba odjeli do Norska. Téhož léta se vypravili ze Skeljavíku v Steingrímově fjordu také Véstein a Gísli.

Obě lodi vypluly na moře. Správy Gíslího a Vésteinova statku se ujal Qnund z Meðaldalu, kdežto Saka-Stein s Þórdísou spravovali dvorec v Sæbólú. V době těchto událostí vládl v Norsku Harald Šedoplášť.

Þorgrím a Þorkel přistáli se svou lodí v severním Norsku. Brzy vyhledali krále, předstoupili před něj a uctivě ho oslovili. Král je přijal laskavě a oni vstoupili do jeho služeb a brzo dosáhli majetku i cti.

Gísli s Vésteinem byli na moři přes tři měsíce a začátkem zimy připluli v noci a za prudké vánice do Hjørðalandu. Při přistání se jejich loď rozbila, ale jim se podařilo zachránit životy i majetek.

8

Byl muž jménem Skegg-Bjálfi. Ten měl kupeckou loď a zamýšlel jet na jih do Dánska. Gísli a Véstein se ho zeptali, zda by jim neprodal půl lodi, a on jim odpověděl, že o nich slyšel, že jsou čestní lidé, a přenechal jim polovinu lodi a oni mu hned zaplatili víc než bohatě. Potom vypluli do Dánska a dorazili do kupeckého města Víborgu, kde zůstali přes zimu u muže jménem Sigradd. Všichni tři – Véstein, Gísli a Bjálfi – zůstali přes zimu spolu a žili ve vzájemném přátelství a vyměňovali si dary. Brzo na jaře přichystal Bjálfi svou loď na cestu na Island.

Byl muž jménem Sigurð, Vésteinův obchodní společník, rodem Nor. Sigurð, který byl tehdy právě na západě v Anglii, poslal Vésteinovi vzkaz, že s ním chce zrušit společenství, neboť prý už nepotřebuje jeho peněz. Véstein proto požádal své druhy, aby mu dovolili odjet do Anglie a vyhledat Sigurða.

„Musíš mi však slíbit,“ řekl Gísli, „že vrátíš-li se zdrav na Island, nikdy odtud neodjedeš bez mého souhlasu.“ Véstein mu to slíbil.

Jednou ráno Gísli vstal a šel do dílny. Gísli byl velmi zručný a vyznal se ve všech pracích. Nyní zhotovil mince v hodnotě nejméně jednoho auru. Mince se skládala ze dvou stejných dílů, spojených dvaceti čepy – deset na každém dílu. A když se oba díly spojily, vypadaly jako jedna mince, která se dala zase rozložit.

Vypravuje se, že Gísli ji rozložil a jeden díl dal Vésteinovi a řekl mu, aby jej podržel jako poznávací znamení – „a pošleme si je, když někdo z nás bude v nebezpečí života. Mám také tušení, že přijde chvíle, kdy bude zapotřebí, abychom si je poslali, i když se sami nepotkáme.“ Véstein pak odjel na západ do Anglie, kdežto Gísli s Bjálfi do Norska a v létě nato na Island. Získali velký majetek a čest, a když v přátelství rozvázali své společenství, odkoupil Bjálfi od Gísliho polovinu lodi zpět. Gísli pak odjel spolu s jedenácti muži na nákladní lodi na západ do Dýrova fjordu.

9

Také Þorgrím a Þorkel na jiném místě připravili loď na cestu a připluli do ústí řeky v Haukadalu v Dýrově fjordu o něco později téhož dne, kdy tam připlul Gísli na nákladní lodi. Hned se setkali a jejich shledání bylo velmi srdečné. Pak odjel každý do svého domova. Také Þorgrím a Þorkel získali velký majetek.

Þorkel poněkud zpychl a vyhýbal se práci na statku, kdežto Gísli pracoval od rána do večera. Jednou, když bylo krásné počasí, poslal Gísli všechny lidi na sena, jenom Þorkel jako jediný muž zůstal doma a po snídani si lehl v obytné budově.

Budova byla sto sáhů dlouhá a deset sáhů široká. Na jižní straně pod touto budovou stálo stavení pro ženy. V něm seděly Auð a Ásgerð a šily. Když se Þorkel probudil, šel k stavení, z něhož slyšel ženský hovor, a lehl si pod okno. Tu pravila Ásgerð: „Prosím tě, Auðo, buď tak hodná a nastříhni mi na košili pro mého muže Þorkela.“

„Nedovedu to líp než ty,“ odpověděla Auð, „a neprosila bys mě o to, kdybys měla stříhat na košili pro mého bratra Vésteina.“

„To je jiná věc,“ pravila Ásgerð, „a myslím, že tak to nějaký čas zůstane.“

„Dávno už vím, jak to mezi vámi je,“ pravila Auð, „ale raději o tom nemluvm.“

„Myslím, že na tom není nic špatného,“ pravila Ásgerð, „že se mi Véstein líbí. Ostatně o tobě jsem také slyšela, že jste se často scházeli s Þorgrímem, než sis vzala Gísliho.“

„Na těch schůzkách nebylo nic, co by mohlo ublížit něčí cti,“ řekla Auð. „Nikdy jsem Gíslimu nebyla nevěrná a nepřivodila jsem mu hanbu. A nechme už těch řečí.“

Þorkel slyšel každé slovo, které pronesly, a když přestaly mluvit, zvolal: „Slyšte podivné věci! Slyšte o boji! Slyšte velkou věc! Slyšte o zabití, jednom či více!“ A potom se zase vrátil dovnitř.

Tu pravila Auð: „Nejednou vzešlo zlo z ženských řečí a možná že i z těchto řečí vzejde něco velmi zlého. Zde bude dobrá rada nad zlato.“

„Mám nápad,“ pravila Ásgerð, „a myslím, že nezklame.“

„Jaký?“ zeptala se Auð.

„Až půjdeme spát, vezmu Þorkela okolo krku a řeknu, že je to lež, a on mi všechno odpustí,“ odpověděla Ásgerð.

„Jen tohle jistě nebude stačit,“ pochybovala Auð.

„Jak se zachováš ty?“ zeptala se Ásgerð.

„Řeknu svému muži Gíslimu všechno, co mi dělá starosti a v čem si nevím rady.“

Večer přišel Gísli domů z louky. Þorkel měl vždýcky ve zvyku poděkovat bratru za práci. Tentokrát však mlčel a neřekl ani slovo. Gísli se ho zeptal, není-li nemocen.

„Nejsem nemocen,“ odpověděl Þorkel, „ale trápí mě něco horšího než nemoc.“

„Udělal jsem ti něco,“ zeptal se Gísli, „že se na mne zlobíš?“

„Ne, neudělal,“ odpověděl Þorkel, „a všechno se dovíš, třebaš o něco později.“

Potom šel každý za svou prací a ten den o tom už nemluvíli.

Večer jedl Þorkel jen málo a šel první spát. A sotva si lehl do postele, přišla Ásgerð, zdvihla přikrývku a chtěla si lehnout vedle něho. Þorkel však pravil: „Nechci, abys se mnou ležela, ani dnes, ani později.“

„Co tak najednou změnilo tvou mysl?“ zeptala se Ásgerð. „Proč jsi tak rozmrzelý?“